

9.
S. VINCENTIVS
LIRINENSIS
VINDICATVS.

HENRICVS NORIS

Calumniæ à seipso conuictus,
& Retractus.

Opera R. Adm. P.

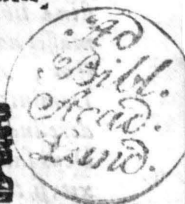
FRIDERICI
STVMELII

Recollecti ex Observantia Le-
ctoris Iubilati Exprovin-
cialis Prouinciæ
Thuringiæ.

GROECII

Anno 1677.

Doctrina Iansenij lib. 3. de Grat. Christ. Saluat. pag. 104. & Noris in Vind. c. 3. pag. 86. Dicentium Adamum ante peccatum non indiguisse oratione, & recurſu ad Deum ad seruanda mandata reprobatur à S. Innocentio I. Papa Epist. 93. inter Epistolas Augustini Tomo 2.

O' Prauiſſimarum mentium peruerſa doctrina: aduerte tandem quod primum hominem ita libertas ipſa decepit, ut dum indulgentius frenis eius utitur in prauaricationem praſumptione conciderit, nec ex hac potuit erui, niſi ei prouidentia regenerationis ſtatum priſtinae libertatis Chriſti Domini reſormaret aduentus. Audi David dicentem; Adiutorium noſtrum in nomine Domini: Et, Adiutor meus eſto, ne derelinquas me, neque deſpicias me, Deus ſalutaris meus: quæ in caſſum dixit, ſi tantum in eius erat poſitum voluntate, quod à Domino flebili ſermone poſcebat.

Non mihi arlogo hoc munus iudicandi, sed illud mihi ab amicis fuit extortum. Habent enim preces amicorum taciti pondus imperij. Expono illud modestè subdens aliorum iudicio meum, dico paucis, & sincere sine vlla affectione animi; res est grauis, & quàm vulgus putat grauior; liquebit ex discursu.

Quæstiones hic sunt geminæ. Vna de facto: altera de iure: de facto Vtrum Sanctus Vincentius Lirinensis fuerit doctrina Semipelagianus? de iure; Vtrum supposito, quod fuerit, condemnandus sit? Quoad primam constat, manifestè, non fuisse semipelagianum, neque materialiter, vt loquar Theologicè. Hoc probant scripturæ contra Henricum de Noris, & ipse fatetur ingenuè in sua *Censura* Itala, & mihi prius constat: nec in toto Comamonitorio Vincentij Lirinensis reperitur illa particula, *nostris viribus, vel sine gratia*; sine qua Pelagianus dici non potest; benè itaque Noris agnouit errorem suum, quem religiosè correxit. Hinc sequitur auferri quæstionem de iure, etenim si factum nullum fuit, non est locus quæstioni, Vtrum male, vel benè egerit, & vtrum ob id sit condemnandus? cum corpus delicti non extet. Aliter excitatur quæstio de Sancto Cypriano: Vtrum de facto errauerit circa rebaptismum baptizatorum ab Hereticis? factum quippè verum est, cum

Cyprianus materialiter errauerit , vnde iure excitatur questio de iure, Vtrum Cyprianus errarit formaliter? Apparet igitur, & laudatur retractatio Noris in hac parte, ac statuitur Vincentium Lirineusē non fuisse, neq; materialiter Semipelagianum .

Esse autem Scriptores aliquos affirmantes factum, parum iuuat causam Noris, quia nullus auctor antiquus inuenitur qui affirmet de Vincentio Lirinenſi talem doctrinam, imò ante Vossium hæreticum Auctore nullus videtur culpasse Vincentium Lirinenſem, neque Noris Vir eruditissimus alium potuit reperire anteriorem, etiam si recurrisset ad Virum doctissimum, huius seculi liberarium miraculū, Antonium Magliabechū, qui cū bene cupiat Henrico Noris, totam Bibliothecam Magni Ducis euoluit, quæ summa est omnium Bibliothecarum, sed incassum, nec enim potuit antiquum aliquem reperire. Igitur malus, & primus est Vossius; reliqui qui paucissimi sunt Neoterici, temerè dixerunt, si dixerunt tamen. Pontio enim fidem habere nolo, nec enim est noster Pontius, sed quidam Eremita Augustinianus, Vir quidem insignis, & Salmaticensis Doctor, sed tamen vexatus propter asperitatem doctrinæ, nec iste Liber, qui citatur classicus est, & inter tineas, & blattas versatur. Itaque nescimus vnde prodierit. Dato tamen hos Auctores hunc errorem Vincentio Lirinenſi imposuisse, excusari possunt,

sunt, quia obiter tantum dicunt, & citra calumniam, cum minimè affirmant in Commonitorio inveniri illam particulam, (*nostris viribus. vel sine gratia*) sicuti affirmat falsò Noris lib. 2. de Hist Pelag. c. 11. & in Vind. pag. 212. illum æquipatans Fausto, & Cassiano, quod non debuit dicere, & debuit pro sua pietate retractare. Quare alij scriptores moderni sunt tolerandi, nihil enim calumniosum, & falsum dixerunt, at verò Noris ausus est addere particulam *nostris viribus* de suo, inferentem Semipelagianismum, & textum Vincentij adulterare, affirmans se monstraturum euidenter in Commonitorio eiusdem apertum Semipelagianismum, quod est falsissimum. Maneat ergo questionem de facto nullam esse, & teneri Henricum de Noris ad restitutionem famæ Sancto Vincentio Lirinensi, nec esse transeundum ad aliam questionem de iure, quæ sublata questione de facto prorsus aufertur.

Est aliud argumentum euidens ad liberandum eundem Vincentium ab errore materiali, nempe testimonium Ecclesiæ in Martyrologio Romano: cuius formula est *sancti Vincentij Lirinensis doctrina, & sanctitate conspicui*, quæ clausula stare non potest cum doctrina materialiter erronea. Ratio est clara, quia doctrina Semipelagiana non potest laudari positivè ab Ecclesiâ Catholica, etiam postea fuerit declarata hæretica, sicuti nunquam potuit laudari Nestorianismus.

(IV.)

Eutychianismus, etiam quando erat error materialis, quia error erat; ex quo apparet tolerari quidem sine nota hæresis potuisse, sed minimè laudari; sequeretur enim, doctrinam Commonitorij, quæ, auctore Noris, erat contraria Sancto Augustino, approbari ab Ecclesia, quod non potest stare cum approbatione doctrinæ Sancti Augustini. Itaque cogitur Noris fateri Augustinum, non fuisse conspicuum propter doctrinam, cum enim essent contradictoriæ non possent ambæ approbari. Hoc argumentum est infallibile; nec valet esugium excogitatum à ficto Noris, scilicet etiam Sanctum Cyprianum errasse, & tamen in Martyrologio contineri; id enim est futile, & suspectum, quia vis argumenti non procedit à loco Martyrologii, in quo multi Sancti peccatores, & aliquando hæretici, penitentes tamen, continentur, sed procedit à clausula, quæ affert canonizationem: qualis est probare doctrinam Vincentij Lirinensis, quæ intrat motuum formale canonizationis ipsius, & quamquam idem de Cypriano affirmatur in Martyrologio cum eadem fermè clausula, nihil inde colligitur in fauorem Aduersarij, quia Cyprianus scripsit multa opera probata, & conspicuæ doctrinæ, de quibus potest intelligi illa clausula. Præterea error Cypriani fuit ex ignorantia inuincibili, atque adeo excusabilis apud scho'asticos: at verò Vincentius Lirinensis, præter Commonitorium nihil.

nihil aliud scripsit; unde approbata Commo-
 monitorij doctrina Semipelagianismus ap-
 probatur. Nec valet dicere in Cōmonitorio
 improbari errores Hæresiarcharum, & prop-
 terea dici posse doctrinam conspicuam, quia
 illa impugnatio est coniuncta, & inuoluta
 cum Semipelagianismo, & in contextu eius-
 dem operis, à qua non potest auelli, ac pro-
 inde probata doctrina Operis, Semipelagia-
 nismus probatur. Accedit quòd, Auctori
 Noris, illud Commonitorium scriptum,
 fuit intuitu impugnandi Augustinam, unde
 non potuit approbari, cum ea approbatio
 esset reprobatio Sancti Augustini, quod hor-
 rebit admittere quis Catholicus, nedum
 Noris Eremita Augustinianus. Fecit ergo ex
 Conscientia, Vir Religiosus, & eruditus,
 dum illam suam opinionem de Semipela-
 gianismo Vincentij retractauit.

Ex tertio capite illam retractare debuit
 Noris, uti homo versatus in Historia Eccle-
 siastica, quia sequitur ex Semipelagianismo
 de facto, posse, ac debere hodiè condemna-
 ri, ac expungi è Martyrologio Vincentium
 Zirinensem. Patet exemplis Origenis, Eua-
 grii, & Didymi, qui suo tempore errarunt
 materialiter ante definitionem Ecclesiæ, &
 tamen post mortem suam fuerunt conde-
 mnati, uti fatetur ipsemet Noris, & habetur
 in tribus synodis quinta, sexta, septima.
 Ecce isti materialiter errantes postea meruerunt
 propterea damnari. Affero exemplū ac-

commodatius . Theodorus Mopsuestenus ,
 errauit materialiter viuens , & mortuus est
 in pace Ecclesię , iuxta Norim dissert. de Sy-
 nodo s. c. 7 pag. 70. & adscriptus sacris Dip-
 tychis , nihilominus post mortem suam
 condemnatus fuit hæreseos in Synodo V.
 cum scriptis Theodoretī contra Cyrillum ,
 & epistola Ibæ ad Marim Persam , quę fue-
 runt tria Capitula damnata in V. Synodo
 generali . Igitur satis est error materialis ad
 condemnandum , & declarandum hæreticum
 eum qui sic errauit , etiam post mortem ;
 unde sequitur posse , ac debere Ecclesiam (si
 vera est opinio Noris . Vincentium Lirinen-
 sem fuisse Semipelagianum materialiter) il-
 lum condemnare , & expungere è Catalogo
 Sanctorum ; quod quàm sit horribile , nemo
 non videt ; est enim par ratio , cùm Theodo-
 rus errarit tantum materialiter , & mortuus
 fuerit in communione Ecclesię , & in San-
 ctorum Dyptichis collocatus . Vidit pru-
 denter Noris sequelam , ac ideò suam retra-
 ctauit sententiam ; quam hic fictus Noris
 dum contendit sustinere redigit in magnas
 angustias Purpuratos Romanę Ecclesię Pa-
 tres obligando illos ad condemnandum
 Vincentium Lirinensem , postquam defini-
 ta fuit doctrina contraria Semipelagianę ,
 quemadmodum Patres V. Synodi obligati
 fuerunt ad condemnandum Theodorum
 Mopsuestenum omninò similem inerrando
 Vincentio Lirinesi . Non disputo qua ra-
 tione

tione id factum fuerit, suppono enim iustitiam causæ; & posse quemquam hæreticum, etiam post mortem damnari cum Sancto Augustino approbato in Synodo V. Video tamen rationabile esse credere hominem doctum vix posse errare materialiter in dogmatibus fidei, nisi simul errando formaliter; talis erat meo iudicio Theodorus, & talis Vincentius, si iste de facto erraret, quod negandum est, ne, si concedatur cum Henrico Noris, sequatur inde, esse cū Theodoro proscribendum, & condemnandum, cū præsertim Vincentius vix potuerit errare de facto materialiter, nisi etiam erraret de iure, cū scripserit post Epistolam Decretalem Cælestini, ut fatetur ipse Noris, quæ in communi sententia approbabat doctrinā S. Augustini, & reprobabat dogmata Semipelagiana. Accedit quod Vincentius, Auctore Noris, commisit alia peccata grauissima quatuor. Primum Adulterare epistolam Cælestini. Secundum scribere contra ipsum Communitorium. Tertium insimulare hæreseos discipulos Augustini. Quartum imponere illi per calumniam obiectiones Vincentianas, id est, Portenta errorum intolerabilia; propter ista saluari non potuit Vincentius, nedum Canonizari. Hæc tam sunt euidentia, ut negari nequeant, Itaque & mihi scribenti afferunt horrorem, unde concludo Henricum No. im hominem catholicum, & religiosum, & eruditum de-

buille suam opinionem retractare, & famam Viro Sanctissimo Vincentio restituere, & Ecclesiam ab his angustiis liberare.

Quartum, & adhuc evidentius argumētum formo ex dictis. Si verum est quod scripsit Noris lib. 2. Histor. Pelag. cap. 11. in Commonitorio Vincentij contineri illam doctrinam Semipelagianam, non minus perspicuè quàm in Fausto, & Cassiano, debuit certè condemnari ut opus apocryphum, sicuti opera Cassiani, & Fausti, cum præsertim Commonitorium fuerit in sententia Noris scriptum contra Sanctum Augustinum, & in eo ipse Augustinus, & discipuli hærescos appellentur, & Epistola Cælestini adulteretur, quæ calumniæ non reperiuntur in scriptis Fausti, & Cassiani. At non videmus Commonitorium Vincentij Lirinensis proscriptū, sicuti opera Fausti, & Cassiani. Noris

Sic in Append. c. 3. pag. 185. Sed quale Apostolica Sedis de Fausti libris iudicium fuerit, videndum est, ac Sirmondi apologia confutanda. In Romana Synodo coram S. Gelasio Papa celebrata, actum est de libris recipiendis, abijciendisue; porro inter libros à Romana Ecclesia reiectos libri Fausti Rheimsis recensiti sunt, idemque hac sententia confixi: Opuscula Fausti Rheimsis Galliarum apocrypha. Cum vero sequenti sæculo de eisdem libris S. Hormisdas à Possessore Episcopo consultus fuisset, hocce responsum dedit: hi vero, inquit, quos vos de Fausti cuiusdam Galli

Antistitis dictis consulis litteris indicatis, id sibi responsum habeant, neque illum recipi, neque quemquam, quos in auctoritatem Patrum non recipit examen Catholica Fidei, aut Ecclesiastica disciplina. ambiguitatem posse gigneret, aut religiosis prejudicium cōparare. Legit ista Sirmondus, & non modò probavit, verum etiam ut eadem prorsus ratione de Fausti libris ceteri iudicarent, optavit; hac enim scribit: Si de Fausti libris decernendū est, ne supra Sedem Apostolicam. Gelasiumque, & Hormisdam sapere velint, quibus satis fuit non primæ illos auctoritatis, h. e. est apocryphos dicere, non hæreticos. Quid ais Sirmonde? Fausti libros non esse dicendos hæreticos? Quid de Synodi Arausicana decretis a Romano Pontifice dictatis sentiendum putas? His certè, ut tu quoque fateris, Semipelagianorum errores damnantur, & præcipuè Fausti semipelagianorum Coryphæi, qui te quæque teste, circa initium fidei, & alia plus aliquantò tribuere visus est, quàm par erat. Ita ne vero libros continentes errores a Synodis & Romana sede damnatos Hæreticos negas? At illud etiam interpretamentum, quo libros illos apocryphos, hoc est nō primæ auctoritatis, pronunciatos esse dicis, quàm falsum sit, nemo non videat. Gelasius hoc nigrū theta Hæresiarcharum libris præfigit: Opuscula Ioviniani, & Galli apocrypha. Opuscula Moniani, Priscilla, & Maximilla apocrypha. Opuscula omnia Fausti Manichæis apocrypha. Opuscu-

la Fausti Rhégiensis Galliarum, apocrypha .
Quare Sirmondo interprete Montani, Fausti
Manichæi, & Ioviniani libri non erunt here-
tici, sed tantum non primæ authoritatis . Ca-
uendum ne unâ cum Fausto pessimi etiam
Heretici excusentur . Ita versus Noris .

Vnde sic aduersus fictum . Primò . Igitur
 dogmata Semipelagiana eodem auctore de-
 clarata sunt hæretica formaliter à Gelasio ,
 & Hormisda ante Synodum Arausicanam
 quod negabat . Secundò . Si Vincentius ea-
 dem dogmata Fausti tradiderat , eadem
 digna erant condemnatione . Igitur & hæ-
 retica formaliter . Tertiò . si ex sententia
 Sirmondi sequitur hæreticos excusari etiam
 pessimos, idem sequitur ex Noris scil. Arium,
 Macedoniū, Eutychetē, Monothelitas, Icono-
 dastas, Albigeſes, Lutheranos, & Calvinistas,
 dum non fuerunt ab Ecclesia condemnati
 excusandos esse, quia per id tempus licitum
 ijs fuit ea dogmata tradere . Ex quo fiet , vt
 cum de multis non constet quando , & vbi
 fuerint proſcripti, excusandi sint cum sua
 doctrina , & pro hæreticis non habeantur .
 Quo admissò tota Ecclesia perturbabitur .
 Conuerto in Noris suum in Sirmondum, di-
 ctū, *Cauendum ne unâ cum Vincentio pessimi*
etiam Heretici excusentur .

Hactenus de facto . De iure patet . Nam
 heresis Semipelagiana fuit damnata cum
 primum est orta à Cēlestino I. sua Decreta.
 II. Deinde à Gelasio, postea ab Hormisda ante
 illam.

Illam quam obtendit Synodus Arausicana.
De Gelasio, & Hormisda negari nequit vti
proximi testimonij. Negat de Cælestino, &
recurrat ad capitula annexa Decretali, qua-
si in ijs solum damnatio consistat, inficiatur
quippe esse Cælestini. In primis hoc est con-
tra communem sensum scriptorum: & sa-
tis demonstravit nobilis huius ætatis scrip-
tor Piccinardus Dominicanus, & ante ip-
sum meus Henricus Hauzen. quibus Noris
cedat necesse est. sed ego illum ius scriptis
volo convincere. Sola Epistola Decretalis
Cælestini sine capitulis satis est ad condem-
nationem Semipelagianismi. Non est hiatus
promissionis: sed veritas scriptoris, Norim
testem appello. Ille ipse probat Gennadium
(quem aduersus Iesuitam Suarium excusan-
tem a Semipelagianismo contendit forma-
liter fuisse Semipelagianum) in eam hære-
sim incidisse ex sola Decretali Cælestini. Igi-
tur ea sola sine annexis capitulis sufficiebat
ad damnationem semipelagianismi, quod
negabat. Profero testimonium.

In Appendice cap. 4. pag. 188. Cum Cassia-
nus, ac collega Massilienses Augustini doctrin-
am carperent, Prosper, & Hilarius ex Gal-
lia Romam profecti, rem Pontifici Cælestino
detulere, qui de Augustini fama sollicitus
litteras statim ad Gallia Episcopos dedit, in
quibus dolere se significauit, quod nescio que-
bus Presbyteris illic impune liceret, Augusti-
no erroris notam inurere. Cap. 1. Ibidem

(XII.)

etiam Prosperum, & Hilarium commendat quorum, inquiens & circa Deum sollicitudo laudanda est. Cap. verò 2. quod & ultimum illius epistola est, quicquid alij vulgo arbitrati sint, eximia laudum assertione S. Augustinum exornat, dicens contra eiusdem calumniatores. Vnde resistendum talibus, quos male crescere videmus. Qui igitur fieri potuit, ut Gennadius & ipse Massiliensis, qui eodem saeculo paulò post Prosperum floruit, hoc celebre Caestini decretum ignoraverit? Sanè S. Prosper initio libri contra Cellatorem protestatur, se scribere contra Cassianum, quem licet non nominet, ex libro eiusdem, quem sibi impugnandum dicit, evidenter illud designat. At cap. 42. asserit a Caestino Pontifice Cassianum cum socijs acriter reprehensum fuisse: Per hunc virum inquit, nempe Caestinum, intra Gallias istis ipsis, qui Sancta memoria Augustini scripta reprehendunt maleloquentia est adempta libertas, quando consultantium (quo nomine se, & Hilarium indicat) actione suspecta, & librorum, qui errantibus displicebant, pietate laudata, quid oporteret de eorum autoritate sentiri, Sancto manifestavit eloquio &c. Et recitata celebri illo Caestini de Augustino elogio ait: Contra istam clarissimam laudationis tubam, contra istam sacratissimi testimonij dignitatem audet quisquam maligna interpretationis murmur cmittere? Ergo ne Gennadium solum litterarum ac librorum collectorem

Celestini epistolam ad suos Massilienses datam ignorasse arbitrari? Apud Gennadium hanc igitur antiqum facti. Profecto ille fatetur, se Prosperi librum contra Cassianum legisse: huc enim scribit cap. 84. de Scriptis illis libris, ubi de Prospero agit: Legi & librum aduersus opuscula sub persona Cassiani, quæ Ecclesia Dei salutaria probat, ille infamam nocua. Itaque Gennadius in cap. 42. libri Prosperi notauit, istum de Celestino scribere: Per hunc virum intra Gallias istis ipsis, quæ S. mem. Augustini dicta reprehendunt, maleloquencia est adempta libertas. At quinam isti fuere? Cassianus, inquis, & cum eo aliqui eiusdem ordinis Presbyteri. Prolegom. 5 c. 6. num. 7. Quare Gennadius ex libro Prosperi cognouit à Celestino Cassiani, & sociorum temeritatem reprehensam, qua contra Sancti Augustini doctrinam insolenter insurrexerunt; cognouit Prosperi pro Augustino legationem susceptam, & à Romano Pontifice laudatam: cognouit ex Celestini elogio ibidem inserto: Augustinum nec unquam sinistra suspicionis rumore aspersum. His tamen omnibus probè cognitis Gennadius sanata Cassiani doctrinam, Prosperum infamatorem, Augustinum in multiloquio errantem blaterare non extimuit.

Hæc Noris contra Suarez. Hæc eadem ego contra fictum Norim qui negat iustam veri Noris retractationem; nam hic uti Christianus, & pius debuit sua ductus con-

scientia

scientia palinodiam canere à pietate, & iustitia imperaram, siue qua saluari non poterat. Laudanda est igitur Noris. Retractatio, & sustinenda, non vituperanda, & auferenda.

Omitto hic aliud argumentum pro iure, scilicet Semipelagianam hæresim in Pelagiana fuisse damnatam. Idque coactum fateri Norim lib. 1. de Hist. Pelag. c. 15. pag. 97. & in Vind. pag. 214. quo iustior apparet palinodia. Quæ certè grauis non erit ei assueti sibi contradicere, ut ex subiecto constabit.

ANTILOGIÆ

siue Contradictiones.

HENRICI NORIS.

I. Lib. 1. cap. 2. & 3. de Hist. Pelag. liberat Rufinum contra S. Hieronymum, & Gelasium Papam. Eundem condemnat in disser. de V. Synodo, cum iisdem Hieronymo, & Gelasio.

II. De Ioanne Ierosolymitano diuersa omnino tradit lib. 1. cap. 2. pag. 18. & c. 10. pag. 69. circa condemnationem, & absolutionem Pelagij.

III. Lib. 2. cap. 11. pag. 73. ait causam Pelagij in sola Synodo Diospolitana agitam, & ibi Pelagium absolutum. Lib. autè 1. cap.

(XV.)

- I cap. 2. pag 18. & cap. 10. pag. 69 affirmat
eam fuisse agitatam Hierosolymis , &
Diospoli , & in ijs absolutum Pelagium .
- IV. Lib 1. cap. 16. ad finem , & cap. 19. agens
de libris Iuliani contra Augustinum , &
Augustini contra Iulianum , & rursum
cap. 21. & 22. habet multa contradictoria ,
& absurda .
- V. Lib 2. de Hist. Pelag. c. 2. pag. 166. & cap.
XI. pag. 239. & 246. & 248. affirmat Vin-
centium Lirinensem didicisse , & scripsisse
Semipelagianismum in Monasterio Liri-
nensi sub Fausto Abbate , Contrarium
scribit c. XI. pag. 251.
- VI. Lib. 2. de Hist. Pelag. c. XI. asserit Vin-
centium Lirinensem detorsisse litteras
Cælestini contra Catholicos , & aduersus
Prosperum in fauorem Semipelagianor-
um. In Vind. autem sibi contradicit asse-
rens eundem Vincentium Lirinensem in
bonum sensum accepisse litteras Cælestini
in fauorem Catholicorum , & Prosperi ,
pag. 212.
- VII. Lib. 2. c. XI. pag. 252. & in Append. c. 2.
pag. 180. & pag. 198. & sæpe alibi negat
Semipelagianismum fuisse damnatum an-
te Concilium Arausicanum secundum , ut
liberet a nota hæresis Cassianum , Fau-
stum , Vincentium , & Hilarium . Contra-
dicit tamen sibi lib. 2. Hist. Pelag. pag. 300.
& in Append pag. 182 183. 186. 187. & in
Vind. pag. 218.

(XVI.)

- VIII. In Vind c. 8. loquens de Epistola Celestini negat illam per se sufficere ad dam-
nandos Semipelagianos. Oppositum dicit
lib. 2. Hist. Pelag. cap. 10. pag. 237. ubi per-
spicue *Celestinus*, inquit, *Primus Romanorum Prasulum Sancti Augustini doctrinam consecrauit*. Idem dicit contra se
pag. 213. 218. 285. in Vind.
- IX. In iisdem locis negat ante Concilium
Arausicanum fuisse damnatos Semipela-
gianos. Contra sentit lib. 2. de Hist. Pelag.
c. 17. & c. 19. & in Append. cap. 2. & 3. in
Vind. c. 6.
- X. Negat in Epistola manuscripta missa
Romam ad Tribunal Sancti Officij Semi-
pelagianos damnatos fuisse in Pelagianis.
Contrarium dicit lib. 1. Histor. Pelag. cap.
15. pag. 97. & in Vind. pag. 214.
- XI. Cassianum extollit lib. 2. de Hist. Pe-
lag. c. 12. Eundem deprimat in Append.
cap. 6.
- XII. Affirmat damnatos a Gelasio apocry-
phos libros Cassiani, & Fausti in Append.
pag. 185. tanquam hæreticos, contra Sir-
mondum. Contrarium dicit in Epistola
missa ad Tribunal Inquisitionis pro Sir-
mondo. ibi pag. 9.
- XIII. Lib. de hist. Pelag. cap. 10. 11. & in Ap-
pend. cap. 2. damnat Cassianum. Eundem
laudat in eadem Epistola ad Sanctum Of-
ficium missa pag. 17.
- XV. Cardinalem Sadoletum Semipela-
gianum

(XVII.)

gianum facit in Vindic. pag. 148. ad 153.
eundem tamen absoluit in eadem Epist.
missa ad S. Officium.

XV. Lib. 2. c. 16. Gennadium conatur absol-
uere, & rursus damnare: nec sibi constat
in Append. c. 4.

XVI. Negat in Vindic. cap. 8. pag. 211. &
212. Capitula annexa Epistolæ Cælestini
esse eiusdem Cælestini. Contrarium affir-
mat. c. 6. pag. 190. & hic dicit nonem, &
illic dicit decem capita fuisse.

XVII. Lib. 1. de Hist. Pelag. cap. 5. pag. 31.
& 35. ait, libros de peccatorum meritis, &
remissione dicatos esse Marcellino, quod
est verum; sed in eodem lib. cap. 7. pag. 48.
refert librum de nat. & grat. fuisse dedi-
catum eidem Marcellino, quod est fal-
sum, fuit enim dedicatus Timasio, & Ia-
cobo.

XVIII. Lib. 1. Hist. Pelag. pag. 17. Cælesti-
num ait esse Achatem Pelagij. pag. 119.
negat, & Annianum armigerum Pelagij
vocat.

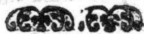
XIX; Huc pertinet quod ponit lib. 1. Hist.
Pelag. c. 3. pag. 21. Disputationes habitas
in libro de vita beata in die natalitio Au-
gustini fuisse inter doctissimos viros agi-
tatas, quod non est verum, cum illi viri
essent partim solis litteris humanioribus
instructi, partim etiam grammaticæ ex-
pertes, & omnes discipuli Augustini cum
Eulolo Adeodato, & matre Monica, de-
clar.

(XVIII.)

erat vero in ea disputatione Alipius, qui
solus haberi, & vocari poterat doctus,
Quomodo ergo vocat doctissimos?

XX. Lib. 2. de Hist. Pelag. pag. 161 ait Mor-
tuo Augustino Prosperum cum videret
eius opera à Cælestino approbata in Cas-
sianum, & alios Semipelagianos insurre-
xisse, & eos scelerioribus dictis excepisse,
nam *Calumniatores*, *Lupos*, *Hypocritas*
appellavit in opere contra Collatorem.
In Epistola tamen missa Romam ad Sa-
ciam Congregationem sibi contradicit,
& infirmat testimonium Prosperi, ut libe-
ret Cassianum.

Xiginti reliquas ad opusculum *Novis Auto-
machus* reservamus, quod adornat Ami-
cus.

(XIX.)

COROLLARIUM

Testimonium

Serenissimi, Eminentiss. Reuerendissimi

CARDINALIS LEOPOLDI

A M E D I C E S

De S. Vincentio Litinensi.

Hic bis Purpuratus Heros ultra Principatus apicē Religionē, Virtutē, Doctrinā cunctus Norim sepe reprehendit de calumnia Semipelagianismi imposita S. Vincentio Litinensi, quod ea abhorreret à veritate, ac pietate. Notam sibi esse Viri innocentiam, & puram doctrinam, omni suspitione alienam. Quem vt mitigaret Noris omnem lapidem mouit, ac vnum ei librum dedicauit.

Aliud.

Illustrissimi, & Reuerendissimi Archiepiscopi à Rosano Ordinis Sancti Benedicti clarissimi Theologi, acerrimo ingenio, grauissimo iudicio, omnigena litteratura, ac e nomine Eminentissimo, ac Reuerendissimi Principi Cardinali Francisco Barberino sapientia,

pienſiæ , ac virtutis Ideæ acceptiſſimi .

Quæſitus ab eodem: quid hac in contro-
uerſia ſentiret ? Reſpondit Imputandi Se-
mipelagianiſmum Vincentio Lirinienſi nul-
lum ſe inuenire probabile fundamentum .
Vidi hoc teſtimonium Italica lingua ſcrip-
tum Tergeſti in Epistoſta miſſa ad Amicum
Patauij degentem .

Aliud .

Illuſtriſſimi Viri Antonij Magliabechi Bi-
bliophylacis Sereniſſimi Magni Hetruriæ
Ducis .

Adiſcio clientem Patrono Leopoldo , cui
ſcharus in paucis exitit propter infinitam le-
ſionem : incredibilem rerum comprehen-
ſionem: mirabilem eruditionem , à quo ma-
gnum decus , & ornamentum accipit tota
Hetruria. Is in litteris ad Venetias ad fami-
liarem datis , quas ibi perlegi ſic : Commo-
nitorium ſancti Vincentij Lirinienſis aureum
exiſtimo , nihil in eo eſt non diuinitus di-
ctum , ac nullum ei cuiuſuiſ Sanctorum Pa-
trum opus antepono . Quod teſtimonium
non poteſt cum illis calumnijs Noris confi-
ſtere. Laudo Magliabechum;quem ſæpè No-
riſ laudat ,

Animaduerto Norim c. 11. li. 2. de Hiſt. Pelag.
comparare Vulpi Vincentium Lirinienſem, in
adulteranda, vt ipſe putat , epiſtola Decreta-
li Cæleſtini; quomodo ergo vult eum in Al-

(XXI.)

rari sustinere, & pro Sancto adorare? Mihi non persuadebit, qui non didici à Matre Ecclesia quidquam eius generis, præter Agnum Dei, qui tollit peccata mundi colere, & adorare.

Quæ hætenus diximus applicanda sunt S. Hilario Arelatensi, qui in Martyrologio Romano cum similirelogio ponitur *Doctrina & Sanctitate* conspicui s. Maij.

C L A V S V L A

Ad Norim in sui defensionem scribentem,

Obiecta partim vitando suppressit, partim multa in se verba retorquendo tota obscuritate confudit: aliqua magis falsis argumentis, quàm vera ratione, ut ad tempus poterat videri purgavit negando, alia falsa interpretatione vertendo. Sed Viinam, quod optandum magis est, etiam se ille ad veram Fidei viam ab illo sui tramitis errore conuertat, ut cupiat, velitque purgari, ad Catholicam Fidem corde conuerso.

S. Innocentius I. Papa Epist. 96. inter Epistolas Augustini tomo 2.

